

Arrest

nr. 175 980 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in haar hoedanigheid van moeder van twee kinderen, met Nederlandse nationaliteit.

Op 2 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gezamenlijk aan de verzoekende partij ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 20, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.11.2015 werd ingediend door:

Naam: B. Voorna(a)m(en): Z. N. Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: 27.10.1986 Geboorteplaats: B. Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis§2,5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van, de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Unie, bedoeld op 40§4, eerste lid,2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.’

Betrokkene diende een aanvraag in op basis van haar minderjarige kinderen N. M. J. geboren te Geel op 27.03.2014 en N. M. J. geboren te Geel op 19.08.2012, beiden van Nederlandse nationaliteit.

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende documenten over: loonfiches van de vader van de kinderen voor de maanden februari tot en met september 2015.

Betrokkene kan op die basis het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis§2,5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet dat het de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40§4, eerste lid 2° moet betreffen, voor zover deze laatstgenoemde te zijnen laste is.

Ter staving van de bestaansmiddelen werden enkel loonfiches van de vader van de kinderen voorgelegd.

Nergens werd iets voorgelegd betreffende bestaansmiddelen die betrokkene zelf weet te verwerven en ter beschikking kan stellen van de minderjarige kinderen waardoor de kinderen als ‘te haren laste’ kunnen worden beschouwd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen uitoefenen.

Voor zover betrokkene alsnog artikel 40bis, §2,4° van de wet zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht zou kunnen leiden. Overeenkomstig dit wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn ‘ten laste’ te zijn van de EU-burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarige heeft uiteraard de moeder niet ten laste, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moesten de kleuters vermogend zijn is het niet aan de kleuters om dit vermogen te beheren en dus bv. een volwassene ten laste te nemen (cf. artikel 376 BW).

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat vader en kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Om deze reden wordt het verblijfsrecht geweigerd aan betrokkene. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis § 2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Unie, bedoeld op 40§4, eerste lid, 2° voor zover deze laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.’

Betrokkene diende een aanvraag in op basis van haar minderjarige kinderen N. M. J., geboren te Geel op 27.03.2014 en N. M. J., geboren te Geel op 19.08.2012, beiden van Nederlandse nationaliteit.

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende documenten over: loonfiches van de vader van de kinderen voor de maanden februari tot en met september 2015.

Betrokkene kan op die basis het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis, 2, 5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet vermeld dat het de vader of de moeder van een EU-onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40§4, eerste lid 2° moet betreffen, voor zover deze laatstgenoemde te zijnen laste is. Ter staving van de bestaansmiddelen werden enkel loonfiches van de vader van de kinderen voorgelegd. Nergens werd iets voorgelegd betreffende bestaansmiddelen die betrokkene zelf weet te verwerven en ter beschikking kan stellen van de minderjarige kinderen waardoor de kinderen als ‘te haren laste’ kunnen worden beschouwd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen uitoefenen.

Voor zover betrokkene alsnog artikel 40bis §2, 4° van de wet zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit artikel niet tot het verblijfsrecht zou kunnen leiden. Overeenkomstig dit wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn ten laste te zijn van de EU-burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarige heeft uiteraard de moeder niet ten laste, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard niet kunnen, zelfs moesten de kleuters vermogend zij is het niet aan de kleuters om dit vermogen te beheren en dus bv. een volwassene ten laste te nemen. (cf. artikel 376 BW).

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 8EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat vader en kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Om deze reden wordt het verblijfsrecht geweigerd aan betrokkene. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijf aan verzoekster dan ook weigert, nu zij niet afdoende zou hebben aangetoond dat de referentiepersoon te haren laste is, nu zij niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om effectief financieel in te staan voor de referentiepersoon;

Dat artikel 40 bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt:

“5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt;”

Dat betreffende bepaling verder wordt gespecificeerd als volgt:

“Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Dat conform vermelde bepaling het derhalve volstaat om aan navolgende voorwaarden te voldoen:

- Je moet de ouder zijn van een minderjarige Unieburger;
- Je kind dient ten laste te zijn van jou;
- Je hebt het hoederecht over het kind;
- Je beschikt over voldoende bestaansmiddelen;
- Je moet een ziekteverzekering hebben;
- Je dient je bij je kind te voegen;

Dat in casu aan alle voorwaarden is voldaan;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid immers bij het nemen van haar beslissing, alle elementen van het dossier in ogenschouw dient te nemen en te beoordelen, hetgeen zij in casu overduidelijk heeft nagelaten, nu er alleen rekening werd gehouden met de inkomsten van verzoekster, terwijl er tevens rekening dient te worden gehouden met het gezinsinkomen en derhalve met de inkomsten van de echtgenoot, welke deel uitmaakt van het gezin, verwerft;

Dat uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat de echtgenoot van verzoekster een inkomen ad 1800 euro netto per maand ontvangt uit voltijdse tewerkstelling bij V. H. NV te Lier, waarmee een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur werd afgesloten en alwaar de echtgenoot van verzoekster reeds sedert 16 februari 2015 is tewerkgesteld;

Dat daarnaast ook verzoekster na zwangerschapsrust, ingevolge de geboorte van haar derde kind N. J., geboren te Geel op 26 februari 2016, opnieuw tewerkstelling kan aanvatten;

Dat er dan ook bezwaarlijk kan worden gesteld dat de inkomsten van het gezin ontoereikend zouden zijn;

Dat inderdaad van zodra verzoekster hiertoe opnieuw toelating verkrijgt, zij terug aan de slag zal gaan, hetgeen het gezinsinkomen enkel nog zal verhogen, in zoverre dat er op geen enkel ogenblik beroep zal dienen te worden gedaan op sociale bijstand, hetgeen de achterliggende reden betreft tot het aantonen van voldoende en stabiele bestaansmiddelen;

Dat verzoekster dan ook wel degelijk over voldoende en stabiele bestaansmiddelen beschikt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid verder ten onrechte geen behoeftanalyse uitvoert;

Dat inderdaad indien verzoekster geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, de aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch mag worden geweigerd, doch er een behoeftanalyse van het gezin dient te worden gemaakt;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij: “Betrokkene kan op die basis het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis§2,5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet dat het de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40§4, eerste lid 2° moet betreffen, voor zover deze laatstgenoemde te zijnen laste is.” *In concreto* wordt uiteengezet waarom de verwerende partij van mening is dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde dat de referentiepersoon ten hare laste is. Er wordt gepreciseerd dat de verzoekende partij ter staving van de bestaansmiddelen enkel loonfiches van de vader van de kinderen werden voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt er beklemtoond dat er geen bewijselementen voorliggen met betrekking tot bestaansmiddelen die verzoekende partij zelf weet te verwerven en ter beschikking kan stellen van de minderjarige kinderen waardoor de kinderen als ‘ten haren laste’ kunnen worden beschouwd. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gemotiveerd dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de

uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voornoemde bepaling wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Artikel 40bis, § 4, van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Uit de thans geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de verzoekende partij om een recht op gezinshereniging met haar minderjarige kinderen te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, en §4, van de Vreemdelingenwet deze kinderen ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in haar eigen behoeften en die van haar kinderen te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Zij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken

die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarig kind Unieburger zijn, zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, en bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat ze tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat ze na haar zwangerschapsrust opnieuw werk kan vinden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met een dergelijk betoog niet aannemelijk maakt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van haar kinderen te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk. De Raad wijst erop dat de verwerende partij dient te onderzoeken of de verzoekende partij thans, dit is op het moment van de bestreden beslissing, over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van haar kinderen te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk. De verzoekende partij weerlegt niet dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing geen stukken voorgelegd heeft waaruit blijkt dat zij zelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De verzoekende partij wijst er wel op dat haar echtgenoot een inkomen van 1800 euro netto per maand ontvangt uit een voltijdse tewerkstelling en dat hij over een contract van onbepaalde duur beschikt. *In casu* komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij geen rekening houdt met de loonfiches van haar vermeende echtgenoot, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het huwelijk tussen de verzoekende partij en deze man niet erkent op grond van artikel 27 WIPR. De verzoekende partij legt ook geen stukken voor waaruit blijkt dat ze tegen de beslissing, waarbij het huwelijk tussen haar en deze man niet erkend werd, bij de familierechtbank beroep aangetekend heeft.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij op basis van voorgaande gegevens concludeert dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van haar kinderen te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het eerste middel is in het geheel ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 7.1, 9 en 16.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM en art. 7,1, art. 9 en art. 16.1 van het Kinderrechtenverdrag;

Dat de bestreden beslissing een ernstige schending inhoudt, zowel van artikel 8 EVRM, als van art. 7,1, art. 9 en art. 16.1 van het Kinderrechtenverdrag;

Dat verzoekster zich wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt;

Dat artikel 8 E.V.R.M. inderdaad stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van

strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat terugkeer van verzoekster een scheiding betekent van haar echtgenoot en kinderen, met alle gevolgen van dien;

Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;

Dat het voor verzoekster dan ook niet mogelijk is om in Congo een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt;

Dat er verder evenmin verwacht kan worden dat de familie van verzoekster naar Congo zou verhuizen, waarvan zij niet eens over de nationaliteit beschikken;

Dat de beslissing omtrent het verblijf dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Dat er in casu minstens sprake is van een prangende humanitaire situatie, nu verzoekster indien zij haar verblijfsvergunning niet in België zou kunnen bekomen, zij gescheiden zou worden van haar kinderen en echtgenoot, die zich alsdan daadwerkelijk aan de andere kant van de aardbol zouden bevinden;

Dat de redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid als dat artikel 8 EVRM wordt gerespecteerd, indien de gezinsleden van elkaar worden gescheiden, dan ook werkelijk geen steek houdt;

Dat er in casu immers geen sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding, doch wel van een definitieve scheiding tussen moeder en kinderen, hetgeen vanzelfsprekend een inbreuk op artikel 8 EVRM vormt;

Dat eisen dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst bovendien niet alleen een schending van artikel 8 EVRM zou betekenen doch ook in hoofde van de kinderen van verzoekster een schending van:

- artikel 7,1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd...”

- artikel 9 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil...”

- artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privéleven, in zijn of haar gezinsleven...”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze met haar gezin in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM dient te worden gerespecteerd. De verzoekende partij vervolgt dat het voor haar niet mogelijk is om in Congo een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl ze wel een hecht gezinsleven in België heeft. Voorts kan er niet van haar gezin verwacht worden dat ze naar Congo verhuizen, daar zij niet over de nationaliteit beschikken. De verzoekende partij stelt dat ze zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Immers, indien ze geen verblijf in België krijgt, wordt ze van haar gezin gescheiden.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden om als familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, 5°, van de Vreemdelingenwet te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, wel degelijk ook een toetsing heeft doorgevoerd aan artikel 8 van het EVRM. Zij oordeelde evenwel dat het gezin zich elders kan vestigen waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo kunnen inrichten dat de vader en de kinderen in België verblijven en de verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest, zonder dat dit noodzakelijk afbreuk doet aan het gezinsleven. Er kan aldus worden aangenomen dat het bestuur wel degelijk een belangenafweging in het licht van deze verdragsbepaling heeft gemaakt en in dit verband van oordeel was dat niet blijkt dat een weigeringsbeslissing een verderzetting van het gezinsleven in de weg staat en aldus niet blijkt dat er sprake is van enige positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat.

De Raad benadrukt dat in de situatie dat een vreemdeling, zoals *in casu*, verzoekt om een eerste toelating tot een verblijf het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te geschieden. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er *in casu* sprake is van een inmenging in het gezinsleven. In dit geval moet er volgens het EHRM wel worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Vooreerst wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van

gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Wat in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Het is vaststaande rechtspraak van het EHRM dat wanneer een Verdragsluitende Staat wordt geconfronteerd met een “*fait accompli*” scenario, de uitwijzing van het familielid met vreemde nationaliteit enkel in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Er moet bijgevolg worden onderzocht of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn en of die in de belangenafweging werden betrokken.

Bijzondere aandacht wordt ook besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109).

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich weliswaar beroept op een positieve verplichting die in haar situatie zou rusten op de Belgische Staat om haar toe te laten tot een verblijf, doch zonder dat zij een concreet betoog in dit verband naar voren brengt. Zij beperkt zich tot bijzonder algemene overwegingen waarmee zij in haren hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden aannemelijk maakt. Enige concrete toelichting waaruit kan blijken dat als gevolg van de bestreden beslissing het effectief genot van het recht op een privé- en gezinsleven in het gedrang komt, blijkt niet.

De verzoekende partij brengt zo geen concrete hinderpalen aan die erop wijzen dat het gezinsleven, zoals aangegeven door de verwerende partij, niet elders, bijvoorbeeld in Nederland of Congo, mogelijk zou zijn. De verzoekende partij betoogt in het middel dat het nagenoeg onmogelijk is om in het land van herkomst het gezinsleven uit te oefenen, doch brengt geen enkel concreet element bij waaruit dit kan blijken en waaruit een positieve verplichting kan worden afgeleid om haar aanwezigheid in het Rijk te gedogen. Er blijkt geenszins dat een normaal en effectief gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België. Er liggen ook geen concrete gegevens voor die erop wijzen dat de belangen van de kinderen in het gedrang zouden kunnen komen. De kinderen waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog maar twee jaar en bijna vier jaar oud, waardoor hun leefwereld voornamelijk bestaat uit de personen die er de zorg voor dragen en niet blijkt dat indien ervoor wordt gekozen het gezinsleven elders te leiden dit de belangen van dit kind zou schaden (EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle en a./Nederland*, § 44). Zowel de verzoekende partij als de vader van de kinderen dienden ook te weten dat het precair verblijf van de verzoekende partij tot gevolg had dat de verderzetting van het gezinsleven in België onzeker was.

Bovendien kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij definitief van haar vermeende echtgenoot en de kinderen wordt gescheiden. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten

voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228).

De Raad stelt aldus vast dat niet blijkt dat de verwerende partij enig concreet element ten onrechte niet in haar beoordeling heeft betrokken of dat zij geen correct evenwicht heeft trachten te vinden tussen de op het spel staande belangen. Er blijkt niet dat de thans geldende binnenkomst- en verblijfsvereisten in de situatie van de verzoekende partij disproportioneel zouden zijn of dat er sprake is van een disproportionele afweging tussen haar belangen en het algemeen belang.

Voorts citeert de verzoekende partij de artikelen 7.1, 9 en 16.1 van het Kinderrechtenverdrag. Daargelaten de vraag naar de directe werking van voormelde artikelen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij daarenboven niet toelicht op welke wijze voormelde artikelen door de bestreden beslissing geschonden worden. Zij beperkt zich tot het citeren van de wetsartikelen. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het citeren van de artikelen. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Het tweede middel is in haar geheel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS